

M Í S T N O S T

Jonas Karlsson

Copyright © Jonas Karlsson, 2009
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Linda Kaprová, 2015

ISBN 978-80-7473-280-5

1.

Když jsem do té místnosti vstoupil poprvé, téměř okamžitě jsem se zase obrátil k odchodu. Měl jsem namířeno na toaletu, jenže jsem si spletl dveře. Ovanula mě jakási zatuchlost, ale nevzpomínám si, že bych se nad tím nějak pozastavil. Nikdy jsem si nevšiml, že by v této chodbě vůbec něco bylo, kromě toalet před výtahnem. Aha, pomyslel jsem si. Místnost.

Otevřel jsem a zavřel. Nic víc.

2.

Do úřadu jsem nastoupil před dvěma týdny a v mnoha ohledech jsem byl ještě nováček. Přesto jsem se snažil klást co nejméně otázek. Chtěl jsem, aby se se mnou začalo brzy počítat.

Z předchozího zaměstnání jsem byl zvyklý na vůdčí úlohu. Nezastával jsem sice žádnou vysokou pozici, nicméně jsem platil za člověka, který dokáže druhé občas trochu usadit. Ne vždy oblíbený, žádný vrtichvost nebo kamarádíček, zato muž, na kterého se pohlíží a s nímž se jedná s určitou úctou, možná dokonce s obdivem. A snad i se špetkou servilnosti? Byl jsem pevně rozhodnutý vydobýt si na novém pracovišti stejné postavení.

Návrh, abych se vydal dál, vlastně ani nepřišel ode mě. Předchozí zaměstnání se mi docela líbilo a byl jsem uvyklý na tamní chod věcí, ale tak nějak mi začalo být těsné a užíral jsem se pocitem, že vykonávám práci hluboko pod svými schopnostmi. Navíc, a to je třeba přiznat, jsem se svými spolupracovníky nevycházel moc dobře.

Nakonec za mnou přišel můj tehdejší ředitel, vzal mě kolem ramen a pravil, že je čas hledat lepší řešení.

Zeptal se mě, jestli nenastala ta správná chvíle vydat se dál? *Move on*, jak to vyjádřil, a naznačil rukou pohyb šikmo vzhůru jako symbol směřování mé kariéry. Prošli jsme si společně různé možnosti.

Nějaký čas jsem věc zvažoval a promýšlel, až po poradě s ředitelem padla volba na nově zřízený velký úřad. Po několika telefonátech mohl přesun proběhnout bez větších komplikací. Odbory souhlasily a celou věc nebrzdily, což se jinak lehce stává. Oslavili jsme to s bývalým ředitelem sklenkou nealkoholického cideru u něj v kanceláři a on mi popřál mnoho zdaru.

Toho dne, kdy na Stockholm padl první sníh, jsem vystoupal se svými krabicemi po schodech ke dveřím a vkročil do velké cihlové budovy úřadu. Recepční se usmála. Hned jsem si ji oblíbil. Na základě čehosi v jejím vystupování. Ihned jsem pocítil, že jsem na správném místě. Narovnal jsem se a hlavou mi prolétlo sousloví „příběh úspěchu“. Šance, pomyslel jsem si. Konečně budu moct plně rozvinout svůj potenciál. Stát se tím, kým jsem se vždy stát chtěl.

Nová pozice mi nepřinesla žádné platové zlepšení. Popravdě řečeno naopak, drobné omezení výhod, co se týče pružné pracovní doby a dovolené. Navíc jsem se musel dělit o stůl bez zástěn uprostřed otevřeného kancelářského prostoru. Navzdory tomu jsem překypoval nadšením a chutí vybudovat si osobní platformu, abych hned ukázal své schopnosti.

Vypracoval jsem si vlastní strategii. Ráno jsem přicházel o půl hodiny dřív a každý den pracoval na základě vlastního rozvrhu: padesát pět minut soustředěné práce, pak pětiminutová přestávka. Včetně pauzy na malou stranu. Po cestě jsem se vyhýbal nepotřebnému navazování kontaktů. Vyžádal jsem si předchozí rámcová rozhodnutí a vypůjčil si je domů, abych si nastudoval obraty, které se v nich objevovaly opakovaně

a tvořily, abych tak řekl, formulační konvence. Večery a víkendy jsem věnoval osvojování struktur a zjišťoval, jaké případné neformální komunikační kanály na odboru fungují.

To vše proto, abych rychle a obratně získal náskok před svými kolegy, kteří pracoviště i jeho podmínky už znali.